

Sygn. akt III CNP 62/06

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M.S.

przeciwko „A.” sp. z o.o.

o zobowiązanie do zawarcia umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2006 r.,

na skutek skargi strony pozwanej

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 października 2004 r., sygn. akt [...],

**odrzuca skargę i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki
kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego skargą.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 12 października 2004 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanej A. spółki z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 kwietnia 2004 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego pozwana zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie wnosząc wcześniej kasacji, przysługującej w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym – a więc *ex definitione* – wyjątkowym środkiem zaskarżenia, przysługującym m.in. tylko wtedy, gdy zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W związku z tym Sąd Najwyższy podkreślił, że skarga jest dopuszczalna, gdy strona wykaże, że skorzystała ze wszystkich środków procesowych lub że środki te nie przysługują jej w tej sprawie (por. np. postanowienie z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

W tej sytuacji, skoro strona pozwana nie zaskarżyła wyroku Sądu Apelacyjnego przysługującą jej kasacją, w której mogła zakwestionować trafność i legalność orzeczenia, a tym samym – ewentualnie – doprowadzić do jego zmiany lub uchylenia, nie może sięgać po skargę unormowaną w art. 424¹ k.p.c. Oczywiście, dla oceny dopuszczalności skargi nie ma znaczenia powoływany przez stronę pozwaną fakt, że nie wniosła kasacji, gdyż pozostawała w błędnym przekonaniu co do skutków prawnych zaskarżonego orzeczenia.

Skarga jest niedopuszczalna także z tej przyczyny, że skarżący nie wskazał przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, czego w sposób bezwzględny wymaga art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Należy podkreślić, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych wymagań.

Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 oraz z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ., a także z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Przepis, z którym zaskarżone skargą orzeczenie jest niezgodne, powinien być zatem wskazany w sposób jednoznaczny i wyraźny, tak aby Sąd Najwyższy nie musiał domniemywać go z innych elementów skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, 398²¹ oraz 424¹² k.p.c.